

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hugai Emese ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek - az ITES Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indult perében, az Egri Törvényszék 2012. május 8. napján kelt 12.P.20.217/2011/31. számú ítéletével szemben a felperes által 32. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 43.120 (negyvenháromezer-százhusz) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig külön felhívásra 122.000 (százhuszonkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 1.524.824 forint tőke és ezen összeg után 2010. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 339. § (1) bekezdése, a 349. § (1), (3) bekezdése, az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 57. § (3) bekezdése alapján.

Előadta, hogy volt munkáltatója végrehajtást indított ellene, melyet az alperes önálló bírósági végrehajtó folytatott. A végrehajtást kérő követelése az öt éves elévülési időre figyelemmel már elévült, amikor 2008. április 18-án az alperes lefoglalta a bank tulajdonát képező, általa csupán lízingelt személygépkocsit, melyet a munkája során használt. A felperes álláspontja szerint az alperes jogellenesen járt el, amikor egy már elévült követelésre folytatott végrehajtást. A 2008. január 9-i végrehajtói felhívás és a többszöri tudakozódás nem olyan végrehajtási cselekmény, mely megszakíthatta volna az elévülést. A 2003. június 3-án kibocsátott letiltás ugyan alkalmas volt az elévülés megszakítására, de ettől számítottn is eltelt öt év a foglalás időpontjáig. A foglalási jegyzőkönyv kézbesítését követően személyesen eljárva sérelmezte az alperesnél a foglalás tényét, majd ezt követően ügyvédhez fordult, aki a képviseletében pert indított a végrehajtást kérő és az alperes ellen. A bíróság jogerős ítéletével megszüntette a folyamatban lévő végrehajtási eljárást, mivel megállapította, hogy a követelés már elévült volt a végrehajtó első intézkedésekor, azaz 2008. április 18-án. A követelés elévült volta és az elévülés időpontja egyaránt ítélt dolog, mely tény már nem lehet vitássá tenni. A foglalás eredményeképp a jegyző a forgalmi engedély és a hatósági jelzés bevonásával ideiglenesen kivonta a forgalomból a gépkocsit, így azt nem tudta

használni, ugyanakkor folyamatosan fizette utána a lízingdíjat. Meg kellett fizetnie a volt munkáltatója által végrehajtatott 274.824 forintot, továbbá az élettársa befizette helyette az adóhatósághoz a 600.000 forint összegű járulékot, a bank felé pedig pótolnia kellett 650.000 forintot a lakáshitel törlesztés elmaradása miatt, így összesen 1.524.824 forint kárt szenvedett.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a végrehajtási ügy iratai bizonyítják, nem következett be az elévülés. A bíróság által kibocsátott végrehajtási záradék 1998. október 16. napján érkezett a végrehajtó irodába. A végrehajtást kérő a végrehajtási költség előleget 1998. november 16. napján fizette be. Az eljáró végrehajtó 1999. december 12-én tudakozódott az adós lakhelye után, majd miután az ismertté vált, ismételten megküldte részére a végrehajtási záradékot, melyet az 2001. január 10. napján vett át. 2003. június 3-án letiltást bocsátott ki az adós munkáltatója felé. 2008. január 9-én tudakozódott a végrehajtást kérőnél, hogy fennáll-e még a tartozás, illetve folyt-e be pénz, melyre január 30-án kapott választ. 2008. február 6-án megkereste a végrehajtást kérőt, hogy közölje az adós esetleges ingatlanainak adatait. A rendelkezésre állt okirati bizonyítékok szerint a foglaláskor az elévülés még nem következett be. Az a körülmény, hogy a végrehajtást kérő az ellene indított bírósági eljárás során ezen adatok ismerete nélkül ellentétes nyilatkozatot tett, kívül esik a jelen per tárgyán. Az alperes hivatkozott a Ptk. 204. § (3) bekezdésére és a Vht. 57. §-ára. Kiemelte, hogy a felperes nem igazolta és nem jelölte meg azt a jogszabályi rendelkezést, mely szerint az elévülést az adott esetben hivatalból figyelembe kellene venni. A Vht. hivatkozott rendelkezései szerint az elévülés csak kérelemre vehető figyelembe, a végrehajtást ezért mindaddig köteles volt folytatni, amíg ellenkező értelmű bírósági határozatot nem kapott. Álláspontja szerint a Vht. 7. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak, valamint a végrehajtási kényszer fokozatos és arányos alkalmazása elveinek megfelelően foganatosította a végrehajtási cselekményeket a Vht. 84. § (1) bekezdése és a 103. § (1), (2), (3), (7) bekezdései alapján. Az okmányiroda közlése szerint a lefoglalt gépkocsi a felperes tulajdonát képezi, és a M. Rt. javára vételi joggal terhelt. A végrehajtási eljárást megszüntető ítélet jogerőre emelkedéséről történt értesítést követően a gépjárművet feloldotta a foglalás alól. Mindvégig a szakma szabályai szerint, az adott helyzetben általában elvárható módon járt el. A kártérítési felelősség törvényi feltételei mindezekre tekintettel nem állnak fenn. Rámutatott, hogy az adott esetben a végrehajtást kérő nem valószínűsítette semmilyen okirattal az elévülést, ezért a Vht. 41. §-a alapján nem szüntethette meg az eljárást. A Vht. 56. §-a alapján kizárólag a bíróság rendelkezhet a végrehajtás megszüntetéséről. A követelés elévülése a megszűnés egyik esete, így a Pp. 369. § b) pontja alapján ugyancsak bírósági úton lehetséges a végrehajtás megszüntetése.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 75.000 forint perköltséget, az államnak pedig külön felhívásra 91.489 forint kereseti illetéket. Az ítélet indokolásában kifejtettek szerint az önálló bírósági végrehajtó kárfelelőssége akkor állapítható meg, ha fennállnak a kártérítés Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt speciális és a 339. § (1) bekezdésében meghatározott általános feltételei. Amennyiben a végrehajtó sérelmezett intézkedése ellen volt helye rendes jogorvoslatnak és azzal a károsult nem élt, a kártérítési felelősség általános feltételeinek vizsgálata szükségtelen (BH2011. 309). A Vht. 217. §

(1) bekezdése szerint a végrehajtó törvénysértő intézkedése, illetve intézkedésének elmulasztása ellen végrehajtási kifogás terjeszthető elő. A felperes által sérelmezett foglalás vonatkozásában a rendes jogorvoslat a végrehajtási kifogás, melyet a felperes bírósági tájékoztatás ellenére sem terjesztett elő. A felperes a kártérítés általános törvényi feltételeit kapcsán a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem bizonyította, hogy az alperes jogellenesen járt el, amikor lefoglalta a tulajdonát képező személygépkocsit. Önmagában az a körülmény, hogy a végrehajtási eljárást megszüntető ítéletet a végrehajtó a per II. rendű alpereseként nem fellebbezte meg, nem alapozza meg a jogellenességet. Az elsőfokú bíróság a 196.V.319/1998. számú végrehajtási ügy iratai alapján - figyelemmel a Vht. 57. § (1) és (4) bekezdésében foglaltakra - megállapította, hogy miután bármely végrehajtási cselekmény megszakítja az elévülést, a foglalás időpontjában (2008. április 18.) a végrehajtást kérő követelése még nem évült el. A végrehajtási záradék mellékletét képezi az munkaügyi bíróság azon igazolása, miszerint a munkáltató által 1998. április 2-án kiadott fizetési felszólítás ellen a munkaügyi bíróságon az adós nem terjesztett elő keresetet. A fizetési felszólítás 1998. április 23-án került kézbesítésre az adós részére és 15 nap állt rendelkezésére a jutaléktartozás jogcímén fennálló 76.858 forint összegű tartozás megfizetésére. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a végrehajtási záradék 1998. október 12-i kibocsátásával következett be a követelés végrehajtással történő érvényesítésének valamennyi feltétele, ezért az elévülési idő kezdeteként ezt az időpontot kell figyelembe venni. A 2003. június 3-i végrehajtói letiltás megszakította a végrehajtási jog elévülését, ezért a foglalás időpontjában a végrehajtást kérő követelése, illetve a végrehajtási jog még nem évült el. A végrehajtási jog elévülését hivatalból az önálló bírósági végrehajtó egyébként sem lett volna jogosult figyelembe venni [Vht. 57. § (2) bekezdés]. A felperes által meghatalmazott ügyvéd 2009. április 24-én intézett beadványt a Vh.1784/1998. számú ügyben az Egri Városi Bírósághoz. A bíróság a 2009. május 25-én kelt 6. sorszámú végzéssel nyilatkoztatta, hogy a beadványban foglaltak elbírálását a Vht. 217. §-a alapján végrehajtási kifogásként kéri-e, továbbá tájékoztatta végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti per, vagy végrehajtási igényper indításának lehetőségéről is. A felperes válasziratában akként nyilatkozott, hogy a Pp. 366. §-a alapján végrehajtás megszüntetése iránt terjeszt elő keresetet. A bíróság a kizárólag a végrehajtást kérő elismerésére alapított ítéletével a végrehajtási eljárást megszüntette, és elutasította a felperes azon keresetét, melyet arra alapított, hogy a végrehajtó foglalással kapcsolatos intézkedése törvénysértő volt. A bíróság az elutasítást azzal indokolta, hogy ez az igény keresettel perben nem érvényesíthető, a felperes a Vht. 217. §-a alapján végrehajtási kifogást terjeszthetett volna elő. Végrehajtási kifogással azonban nem élt, ezáltal megfosztotta magát attól a lehetőségtől, hogy a bíróság nemperes eljárás során jogerős határozattal döntsön a tekintetben, hogy a foglalás törvényes volt-e.

Fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás folytatására utasítását kérte. Előadta, hogy a volt munkáltatója által behajtani kért jutaléktartozás jogalapját és összegezését mindvégig vitatta. A MIL lapot a munkáltatója a tartozás feltüntetése nélkül állította ki a munkaviszony megszűnésekor. Nem volt tudomása arról, hogy a munkáltatója végrehajtást indított ellene, mivel az erről szóló iratot a részére nem kézbesítették az E.

... szám alatti címre. A végrehajtási ügy iratai alapján megállapítható, hogy az alperes ezt követően 2003. május 12-én tudakozódott a munkahelye felől és értesült arról, hol áll munkaviszonyban. A felperes kiemelte, hogy a végrehajtást kérőnél fennállt munkaviszonyát követően folyamatosan volt munkaviszonya, így foglalható munkabére is. A letiltás kibocsátásáról az alperes sem őt, sem a végrehajtást kérőt nem értesítette, a végrehajtó által megkeresett munkáltatója pedig a munkaviszonyban eltöltött idő alatt egyetlen letiltást sem eszközölt a végrehajtást kérővel szembeni követelésre. A foglalási jegyzőkönyv 2008. május 6-i kézbesítéséig nem volt tudomása arról, hogy vele szemben bármilyen végrehajtási ügy folyamatban volna, sőt, még a végrehajtás elrendeléséről sem tudott. A korábbi jogi képviselője az alpereshez intézett 2008. május 7-én kelt levelében erre tekintettel kért tájékoztatást, továbbá már ekkor elévülésre hivatkozott. Az alperes válaszlevelében vitatta az elévülés bekövetkezését és eljárásának törvényességét hangsúlyozta. A bírósági perben II. rendű alperesként a végrehajtó semmilyen ellenkérelmet nem terjesztett elő, az elévülés megállapítását tudomásul vette. Ebből következően tudomásul vette a bíróság azon ítéleti rendelkezését, miszerint a gépkocsi foglalásakor törvénysértően járt el, mert elévült követelés kapcsán foganatosított foglalást. A foglalási cselekmény azért is törvénysértő volt, mert a végrehajtó a bank opciós jogával terhelt gépkocsit foglalta le, mely nem képezte az adós tulajdonát, így nem lett volna végrehajtás alá vonható. A gépkocsi forgalmi rendszámát kénytelen volt leadni az illetékes okmányirodánál, melynek következtében a járművet nem használhatta. A kereseti követelése abból a keresetkiesésből ered, amely amiatt érte, hogy a gépjárművet nem használhatta. A jármű használata nélkül nem folytathatta az üzletkötői egyéni vállalkozását, ennek következtében nem keletkezett bevétele, így nem tudta fizetni a kötelező járulékokat és saját korábbi kölcsöntartozásának részleteit sem, ezért mástól kellett kölcsön kérnie, hogy a fizetési kötelezettségeinek eleget tehessen. A kártérítési követelését mindezekre tekintettel a gépkocsi használatának elmaradásából eredő keresetkiesésre alapította.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján és igényt tartott a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából, valamint útiköltségéből álló másodfokú perköltség megtérítésére.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú eljárás során nem történt olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely miatt meg kellene ismételni a tárgyalást, és a döntés szempontjából releváns tényekre vonatkozó további bizonyítás sem szükséges, erre irányuló konkrét indítvány hiányában nem is lehetséges, ezért nincs ok az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (2) vagy (3) bekezdése alkalmazásával történő hatályon kívül helyezésére.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az Egri Városi Bíróság 1001-11.Vh.1784/1998. számú iratai, valamint a 196.V.319/1998. számú

végrehajtási ügyirat alapján kiegészíti, illetőleg pontosítja azzal, hogy az Egri Városi Bíróság által kibocsátott végrehajtási záradékot a felperes a ... címen 2001. január 10. napján átvette, a foglalási jegyzőkönyv pedig 2008. május 6. napján került a részére kézbesítésre. A képviselőjében eljáró ügyvéd alpereshez intézett 2008. május 7-i beadványa annak közlését is tartalmazta, hogy a felperes egyébként a végrehajtás megszüntetése iránt keresetet nyújt be a bírósághoz, mert a követelés elévülés miatt nem hajtható végre. A Gyöngyösi Városi Bíróság 7.P.20.065/2010/6. számú, 2010. április 22-én jogerőre emelkedett ítéletéről az alperes 2010. május 7. napján értesült, majd ezt követően május 11-én feloldotta a gépjárművet a foglalás alól. Gyöngyös Város Polgármesteri Hivatalának Okmányirodája 2010. május 18-án törölte az alperes megkeresésére a foglalás tényét a közhiteles nyilvántartásból.

Az elsőfokú bíróság egyebekben a per eldöntéséhez szükséges releváns tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra a módosult tényállás alapján is egyetért érdemi döntésével, melynek indokait, a fellebbezésre is tekintettel, az alábbiak szerint pontosítja, egészíti ki.

Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy az önálló bírósági végrehajtó alperessel szembeni kártérítési igény a Ptk. 349. és 339. §-ai alapján bírálható el. A kártérítési felelősség e jogszabályi rendelkezésekben megállapított speciális és általános feltételei konjunktívak, azaz bármelyik feltétel hiánya kizárja a kártérítési kötelezettséget. Az ítéletábra az általános feltételek közül a jogellenesség vonatkozásában kiemeli, hogy míg általában minden károkozás jogellenes, addig az önálló bírósági végrehajtó által okozott kár esetén jogellenességről csak akkor lehet szó, ha a végrehajtó valamely rá vonatkozó jogszabályi rendelkezés megszegésével okoz kárt.

A Ptk. 349. §-ában foglalt rendelkezések azokra a helyzetekre vonatkoznak, amikor a végrehajtói hibát az igénybe vehető jogorvoslat nem képes kivédeni vagy elhárítani. A végrehajtót a végrehajtás során végzett tevékenységével okozott kárért a jogszabály értelmében csak akkor terheli kártérítési felelősség, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket a károsult igénybe vette. A kártérítési felelősség ezen speciális feltételei körében helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem vette igénybe a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget, mely az adott esetben a Vht. 217. § (1) bekezdése alapján előterjeszthető végrehajtási kifogás lehetett volna. A felperes jogi képviselője az alpereshez intézett 2008. május 7-i beadványban a gépkocsi lefoglalását amiatt sérelmezte, hogy 1998. óta eltelt az öt éves elévülési határidő, ezért a végrehajtási jog megszűnt. Egyebekben a beadvány azt tartalmazta, hogy a felperes végrehajtás megszüntetése iránt keresetet nyújt be a bírósághoz. Az alperes válasziratában tájékoztatást adott az ügyben történt végrehajtási cselekményekről és közölte, hogy mindezekre tekintettel az elévülés nem következett be. A felperes, mint adós beadványa alapján az alperes végrehajtó a Vht. 41. § (1) bekezdése szerint abban az esetben járhatott volna el, ha a beadvány mellé a felperes olyan okiratot csatol, mellyel valószínűsíti a végrehajtandó követelés megszűnését. A végrehajtó a jogszabály alapján az okirati bizonyítékra utalva hívhatta volna fel a végrehajtást kérőt nyilatkozattételre vagy terjeszthette volna be az ügyet a végrehajtást

foganatosító bírósághoz. Az ügy végül 2009. május 12-én beterjesztésre került, mert a felperes a 2009. április 20-án kelt beadványában a bíróságon eljárást kezdeményezett annak vizsgálata tárgyában, hogy törvényes volt-e a végrehajtási eljárás során a gépkocsi lefoglalása és forgalomból történő kivonása, ugyanis a munkáltatói követelés elévült és a hitelt folyósító pénzintézetnek zálogjoga van a gépkocsira. A bíróság azon felhívására, hogy pontosan jelölje meg milyen intézkedést kér, a felperes úgy nyilatkozott a 2009. június 3-án kelt beadványában, hogy a Pp. 366. §-a alapján végrehajtás megszüntetése iránt terjeszt elő keresetet, egyben a Pp. 371. § (1) bekezdésére figyelemmel igénypert indít és keresetében kéri a végrehajtó lefoglalással kapcsolatos törvénysértő intézkedésének felülvizsgálatát is. A felperes tehát jogi képviselővel eljárva és megfelelő bírósági tájékoztatás után úgy döntött, hogy nem a Vht. 217. § (1) bekezdése szerinti végrehajtási kifogással él, hanem pert indít a végrehajtást kérő és a végrehajtó ellen.

Keresetében a felperes a gépkocsi használatának elmaradásából eredő kára megtérítését kérte, e kárát azonban elháríthatta volna azzal is, ha a Vht. 103. § (5) bekezdésében foglaltakra hivatkozással terjeszt elő végrehajtási kifogást. E jogszabályi rendelkezés szerint ugyanis a természetes személy adós foglalkozásának gyakorlásához nélkülözhetetlen gépjármű lefoglalásakor - a zár alá vétel alkalmazásának kivételével - csak a törzskönyvet kell lefoglalni és a foglalási jegyzőkönyv másolatával együtt megküldeni az illetékes közlekedési igazgatási hatóságnak, ha pedig ez nem állapítható meg, a gépjárművet nyilvántartó hatóságnak; az adós a gépjármű értékesítéséig - a zár alá vétel esetét kivéve - a gépjárművet használhatja. A felperes ehhez képest csak a végrehajtóval szembeni kártérítési perben hivatkozott arra, hogy a jármű használata nélkül nem gyakorolhatta foglalkozását.

Az elsőfokú bíróság kártérítési felelősség általános feltételei kapcsán kifejtett álláspontjával ellentétben az adott esetben az elévülést hivatalból kellett figyelembe venni, és a végrehajtási jog már a gépjármű lefoglalása előtt elévült. A Vht. 57. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni, ezért a foglalás jogellenes volt, az alperes magatartása azonban a következők miatt nem felróható. A bíróság által végrehajtási záradékkal ellátott [Vht. 23. § (1) bekezdése] munkáltató általi írásbeli felszólítás a felperes munkaviszonnyal összefüggő jutaléktartozásának a megtérítésére irányult. A jutalék visszakövetelése esetén nem alkalmazható az 1992. évi XXII. törvénynek (MT) a jogalap nélkül kifizetett munkabér visszafizetésére vonatkozó szabálya (MT 162. §). A munkáltató jutalék visszafizetésével kapcsolatos igénye az MT 11. § (1) bekezdésében foglaltak szerint három év alatt évül el, a (2) bekezdés alapján pedig az igény elévülését hivatalból kell figyelembe venni (BH1999. 528). Az alperes viszont a bíróságtól csak a végrehajtási záradékot kapta meg, nincs olyan peradat mely szerint a munkáltató által a felpereshez intézett fizetési felszólítás is megküldésre került volna a részére. A végrehajtási záradék nem utal arra, hogy az adóssal szemben végrehajtandó követelés jutaléktartozás, ezért az alperes nem lehetett figyelemmel az MT 11. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. A Vht. 57. § (2) bekezdése szerint a végrehajtási jog elévülését általában kérelemre kell figyelembe venni, az általános elévülési idő pedig öt év [Ptk. 324. § (1) bekezdés]. Azt már az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg, hogy öt éves elévülési idő esetén a végrehajtási jog nem

évülhetett el, hiszen a munkáltató a felperes munkaviszonyának 1996. október 15. napján történt megszűnését követően, 1998. április 23-án szólította fel a felperest tartozásának 15 napon belül megfizetésére, a bíróság a végrehajtási záradékot 1998. október 12-én bocsátotta ki, a Vht. 57. § (4) bekezdése szerint a végrehajtási jog elévülését bármely végrehajtási cselekmény megszakítja, ilyen végrehajtási esemény pedig több is volt azt követően, hogy a végrehajtási záradék az alpereshez megérkezett. A felperes állításával ellentétben a végrehajtás elrendeléséről tudomással bírt, a tértivevény igazolása szerint ugyanis a végrehajtási záradékot 2001. január 10. napján átvette. A 2003. július 3-i végrehajtói letiltás attól függetlenül megszakította az elévülést, hogy arról a felperes nem értesült, az elévülés megszakadása után az elévülése újból megkezdődött [Ptk. 327. § (2) bekezdése] és a gépjármű 2008. április 18-i lefoglalásáig nem telt el öt év. Az alperes előtt folyamatban lévő végrehajtási eljárást megszüntető jogerős ítélet kézbesítését követően a gépjármű foglalás alóli feloldása kapcsán az alperes az adott esetben elvárható határidőn belül megkereste a gépjármű nyilvántartót, és ennek eredményeképp az okmányiroda haladéktalanul törölte a közhiteles nyilvántartásból a foglalás tényét és arról a felperest is értesítette.

A felperes a megtéríteni kért kárát a gépkocsi használatának elmaradása miatti keresetkiesésre vezette vissza, de nem a keresetvesztesége megtérítését kérte kártérítés címén. A keresetében kártérítésként a munkáltatója által végrehajtatott 274.824 forintba tartott igényt, de nem bizonyította, hogy megfizette a munkáltatói követelést, a rendelkezésre álló peradatok nem támasztják alá, hogy a végrehajtást kérő követelése a végrehajtási eljárás megszüntetése előtt behajtásra került. Az adóhatóság felé történt járulékfizetés, valamint a bank felé történt lakáshitel-törlesztés kapcsán a felperes nemhogy nem bizonyította, de elő sem adta károsodásának konkrét ténybeli alapjait és a peradatok alapján sem állapítható meg, hogy miként következett be a megtéríteni kért kára a gépkocsi lefoglalásával okozati összefüggésben, a járulékfizetési és a hiteltörlesztési kötelezettség ugyanis gépkocsi lefoglalásától függetlenül terhelte. A felperesnek a foglalás közvetlenül csak keresetveszteséget okozhatott, de a perben nem ennek megtérítését kérte. Megjegyzi továbbá az ítéletábra, hogy jöllehet a hatóság 2008. április 18-i hatállyal kivonta a forgalomból a gépjárművet és felhívta a felperest, hogy három napon belül adja le a forgalmi engedélyt és a rendszámtámlát, e kötelezettségének a felperes Gyöngyös Város Polgármesteri Hivatala Okmányirodájának felhívásából következően 2009. február 1. előtt biztos, hogy nem tett eleget. Peradat van arra vonatkozóan is, hogy a gépjárművet nemcsak az alperes, de 7323337987. ügyszámon az APEH Észak-magyarországi Regionális Igazgatósága is lefoglalta 2008. szeptember 23-án, melynek ténye a közhiteles nyilvántartásba 2008. szeptember 26-i hatállyal bejegyzésre került, és a 2003. évi XCII. törvény 154. §-ában foglaltakra is tekintettel hat hónap elteltével a gépjármű kivonásra kerülhetett volna a forgalomból. A felperes állítása szerint a gépjármű végrehajtó általi lefoglalása miatt károsodott, de ennek ellentmond, hogy nem kérte a végrehajtói intézkedés orvoslását, a Vht. 103. § (5) bekezdésére hivatkozással ugyanis nem élt végrehajtási kifogással.

A Fővárosi Ítéletábra mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így Pp. 78. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes jogi képvisellel felmerült másodfokú perköltségét, valamint az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket. Az alperest képviselő ügyvéd munkadíját és útiköltségét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4. § (1) bekezdése és a 4/A. §-a alapján állapította meg.

Budapest, 2013. május 10.

. Pestovics Ilona s.k.

a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.

előadó bíró

. Sándor Ottó s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő